

ша, която ние търсимъ и която ще осмисли живота ни. Когато ти си тъженъ, скърбенъ, изоставенъ отъ всички въ живота си, въ пълно отчаяние, падналъ духомъ, гладенъ, жаденъ, на умираше ако се намѣри нѣкой да ти донесе малко хлѣбецъ и вода, да ти послужи, казвамъ: това е онази идеална душа, която ти търсишъ и очаквашъ. Питамъ: има ли сега животътъ смисълъ? Има. Писанието казва: „Никой не живѣе за себе си.“ И най голѣмото нещастие е тамъ, когато помислимъ, че живѣемъ за себе си. Всѣки, който се опитвалъ да живѣе за себе си, е свършвалъ катастрофално. Частта извънъ цѣлото нѣма никакъвъ смисълъ. Ние, като частъ отъ цѣлото, сме лъчи, които сж излѣзли отъ великото. Какво е цѣлото, за това не можемъ да говоримъ. Ние не можемъ да говоримъ за великото, за Бога. Това е светотатство! Но азъ казвамъ: ние сме лъчи, излѣзли отъ Бога. Тѣзи лъчи вече сж се оформили. Всѣки човѣкъ има право да живѣе на земята, и затова съврѣменнитѣ хора се стараятъ да живѣятъ смисленъ животъ. Слѣдователно, ние страдаме, понеже спѣваме своята еволюция. Съврѣменнитѣ хора не знаятъ още, какъ да живѣятъ. Че ние още се избиваме, водимъ войни. Войната е проказа за човѣчеството. Да отрѣжишъ крака на единъ човѣкъ, това не е наука; да извадишъ очитѣ на единъ човѣкъ, това не е наука; да отрѣжешъ бѣбрека на единъ човѣкъ, това не е наука! Нѣкои казватъ: човѣкъ може да живѣе и съ единъ бѣбрекъ. Ами защо природата е турила два бѣбрека? Природата е поставила толкова и толкова центрове въ мозъка на човѣка, а ученитѣ слѣдъ това ще казватъ, че човѣкъ може